

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Sylwia Roszak

Protokolant stażysta Paulina Piotrowska

po rozpoznaniu w dniu 24 maja 2016r. w Bydgoszczy na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 437,36 złotych (czteryście trzydzieści siedem złotych trzydzieści sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje zwrócić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Bydgoszczy pozwanemu kwotę 239,64 zł (dwieście trzydzieści dziewięć złotych sześćdziesiąt cztery grosz) tytułem nadpłaconej zaliczki.

SSR Sylwia Roszak

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 279,20 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 20 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż jest nabywcą wierzytelności przysługującej M. O. z tytułu szkody komunikacyjnej z dnia 12 marca 2015 r. w pojeździe marki (...) o nr rej. (...) z tytułu ubezpieczenia AC. Powód wskazał, iż poszkodowana zgłosiła szkodę pozwanemu z tytułu ubezpieczenia AC i pozwany zakład sporządził kalkulację naprawy. W dniu 30 kwietnia 2015 roku poszkodowana zawarła z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością zlecenie naprawy, w którym ustalono jej przedmiot i zakres. Warsztat zgodnie z treścią zlecenia naprawy zawartego z poszkodowanym sporządził kalkulację naprawy numer (...) i przed przystąpieniem do naprawy wysłał ją pozwanemu. Warsztat wykonując naprawę nie uwzględnił zastosowanych przez pozwanego zakład ubezpieczeń potrąceń jako niezgodnych z treścią zlecenia. Powód wskazał dalej, iż po dokonanej naprawie warsztat wystawił faktury na kwotę 7260,50 zł oraz na kwotę 1574,42 zł, a pozwany wypłacił ostatecznie odszkodowanie w wysokości 8555,72 zł. Podkreślił ponadto, że poszkodowana zawarła polisę AC w kwocie brutto, a co za tym idzie odszkodowanie winno być wypłacone wraz z należnym podatkiem VAT.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 31 sierpnia 2015 roku Sąd Rejonowy w B. w sprawie (...) orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany w sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu i zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał, iż kwestionuje twierdzenia pozwu zarówno co do zasady jak i wysokości. Stwierdził, iż pozwany przeprowadził likwidację szkody z dobrowolnej ustawy ubezpieczenia auto –casco i wypłacił kwotę 8555,72 zł. Wskazał, iż zweryfikował wysokość stawki za roboczogodzinę z kwoty 170 zł do kwoty 140 zł, zgodnie ze stawkami jakie są stosowane w autoryzowanych stacjach obsługi, zgodnie z ogólnymi warunkami dobrowolnej umowy ubezpieczenia AC. Pozwany podkreślił, iż naprawa była wykonana na podstawie umowy autocasco, zgodnie z którą wysokość stawki za prace blacharsko – lakiernicze oraz zakres naprawy reguluje umowa między ubezpieczonym a ubezpieczającym. Zgodnie z postanowieniami OWU AC wysokość odszkodowania ustala się z zastosowaniem stawki za roboczogodzinę ustalonej przez (...) w oparciu o średnie ceny usług stosowane przez warsztaty o porównywalnej kategorii do wykonującego naprawę.

W piśmie procesowym z dnia 27 października 2015 r. powód podtrzymał dotychczasowe żądanie. Powołując się na art. 805 § 1 k.c. wskazał, iż treść umowy winna określać co najmniej sposób ustalenia świadczenia odszkodowawczego, tak, aby w chwili zajścia wypadku objętego ubezpieczeniem możliwe było obiektywne zweryfikowanie wysokości odszkodowania, bez odwoływania się do swobodnego uznania jednej ze stron, a w szczególności do swobodnego uznania strony ubezpieczeniowej do świadczenia. Powód wskazał, iż w przedmiotowej sprawie postanowienia OWU AC nie spełniają przedmiotowego kryterium.

Sąd ustalił, co następuje:

Poszkodowana M. O. zawarła z pozwanym umowę ubezpieczenia autocasco samochodu osobowego marki B., o nr rejestracyjnym (...). Integralną częścią tej umowy były Ogólne Warunki Ubezpieczeń Komunikacyjnych.

okoliczność bezsporna, nadto dowód: Ogólne Warunki Ubezpieczeń Komunikacyjnych – k. 63-86 akt.

Strony tej umowy postanowiły, iż ustalenie wysokości szkody następuje z uwzględnieniem sposobu naprawy pojazdu w wybranym przez ubezpieczonego warsztacie wykonującym naprawę oraz z zastosowaniem stawki za roboczogodzinę ustaloną przez (...) w oparciu o średnie ceny usług stosowane przez warsztaty porównywalnej kategorii do warsztatu wykonującego naprawę, działające na terenie miejsca naprawy pojazdu .

dowód: Ogólne Warunki Ubezpieczeń Komunikacyjnych – k. 63-86 akt.

W wyniku kolizji z dnia 12 marca 2015 r. pojazd marki B., o numerze rejestracyjnym (...) należący do M. O. został uszkodzony. Szkada była likwidowana przez pozwanego w ramach polisy autocasco.

okoliczności bezsporne

W dniu 30 kwietnia 2015 roku poszkodowana zawarła z warsztatem (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w B. zlecenie naprawy, w którym ustalono przedmiot i zakres naprawy. Warsztat sporządził kalkulację naprawy i przed przystąpieniem do naprawy przedłożył ją pozwanemu. Warsztat dokonał naprawy pojazdu na podstawie sporządzonej kalkulacji, nie uwzględniając potrąceń pozwanego i z tego tytułu wystawił poszkodowanej faktury VAT na łączną kwotę 8834,92 zł brutto.

dowód: zlecenie naprawy pojazdu – k. 19 akt, kalkulacja naprawy pojazdu – k. 20 - 25 akt, faktura za naprawę nr (...) – k. 27 – 29 akt, faktura nr (...)– k. 30 akt.

W dniu 30 kwietnia 2015 r. poszkodowana M. O. zbyła swoją wierzytelność wobec pozwanego z tytułu odszkodowania za uszkodzenie pojazdu na rzecz (...) sp. z o.o., która z kolei w dniu 27 czerwca 2015 roku zawarła umowę z powodem o powierniczy przelew wierzytelności.

dowód: umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 30.04.2015 r. – k. 33 akt, umowa o powierniczy przelew wierzytelności z dnia 27.06.2015 r. – k. 42 akt.

Powód wzywał pozwanego do zapłaty odszkodowania w wysokości 8834,92 zł.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 30.07.2015 r. – k. 47 akt.

Ostatecznie pozwany uznał swoją odpowiedzialność co do zasady i tytułem odszkodowania za uszkodzony pojazd wypłacił (...) sp. z o.o. kwotę 8555,72 zł, ustalając wysokość kosztów jednej roboczogodziny na kwotę po 140 zł netto. Pozwany nie uznał zasadności odwołania powoda.

okoliczność bezsporna, nadto dowód: decyzja o wypłacie – k. 178 akt, pismo pozwanego z dnia 1.09.2015 r. – k. 91 akt.

Wysokość średnich stawek za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych w autoryzowanych stacjach obsługi na terenie B. w 2015 roku wynosiły odpowiednio kwoty 141 zł netto oraz 143 zł netto.

dowód: pisemna opinia biegłego sądowego A. M. – k. 442- 443, uzupełniająca opinia biegłego sądowego A. M. – k. 466 akt (protokół skrócony – k. 465 akt).

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dokonał powyższych ustaleń faktycznych na podstawie powołanych wyżej dokumentów prywatnych, których wiarygodność nie budziła wątpliwości oraz na podstawie pisemnej opinii biegłego sądowego A. M. uzupełnionej wyjaśnieniami złożonymi na rozprawie.

Z uwagi na treść art. 328 § 3 k.p.c. Sąd poprzestał na wskazaniu dowodów, na których się oparł, natomiast nie omawiał dowodów zgromadzonych w niniejszej sprawie, albowiem żadnemu z nich nie odmówił wiarygodności.

Należy zaznaczyć jedynie, iż ustalając wysokość stawki za naprawę uszkodzonego pojazdu Sąd kierował się pisemną i ustną opinią biegłego A. M.. Opinię biegłego Sąd uznał za zupełną, jasną i rzeczową. Została sporządzona zgodnie ze wszystkimi wymogami przewidzianymi dla tego typu dokumentów oraz w sposób jasny i precyzyjny odpowiadała na zadane pytania. Opinia biegłego nie została zakwestionowana zasadnie przez strony.

Na podstawie art. 227 k.p.c. a contrario i art. 217 § 3 k.p.c. Sąd pominął wniosek dowodowy powoda o zwrócenie się do wskazanych w pozwie warsztatów o przedłożenie cennika zawierającego informację o stosowanych przez te warsztaty stawkach za roboczogodzinę. Należy bowiem zaznaczyć, że podane przez powoda warsztaty nie świadczą usług w B. lub okolicach, gdzie miało miejsce zdarzenie. Poza tym szkoda była likwidowana w ramach dobrowolnego ubezpieczenia auto casco, a więc strony łączyły postanowienia umowne przewidziane w ogólnych warunkach ubezpieczeń. Jak wynika natomiast z OWU wysokość odszkodowania ustala się w oparciu o średnią stawkę za 1 roboczogodzinę adekwatną do warsztatu naprawczego wykonującego naprawę. Skoro naprawę poszkodowana wykonywała w autoryzowanym warsztacie naprawczym (...) na terenie miasta B., to adekwatnymi warsztatami są stawki za roboczogodzinę obowiązujące na terenie tego miast w autoryzowanych warsztatach.

Na podstawie art. 505⁷ k.p.c. Sąd rozpoznał niniejszą sprawę z pominięciem przepisów o postępowaniu uproszczonym, albowiem jej rozstrzygnięcie wymagało wiadomości specjalnych.

Roszczenie powoda nie zasługiwało na uwzględnienie.

Bezsporne było pomiędzy stronami, iż pozwany zawarł z poszkodowaną M. O. umowę ubezpieczenia autocasco oraz, że poszkodowana przelała na (...) sp. z o.o. wierzytelność z tytułu szkody z dnia 12 marca 2015 roku. Nie było też kwestionowane przez pozwanego, iż doszło do przedmiotowego zdarzenia. Istota sporu w niniejszej sprawie sprowadzała się do ustalenia wysokości świadczenia pozwanego z tytułu zawartej umowy ubezpieczenia autocasco oraz szkody z tym związanej, w szczególności określenia czy pozwany ustalając wysokość odszkodowania zasadnie

dokonał weryfikacji stawek za roboczogodzinę do kwot 140 zł netto. Pozostałe okoliczności nie były w przedmiotowej sprawie sporne.

Zgodnie z art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Cechą charakterystyczną przelewu jest nie wymaganie w zasadzie do jego dojścia do skutku zgody dłużnika. Istotne jest to, że zmiana osoby wierzyciela w wyniku przelewu następuje zatem z zachowaniem tożsamości stosunku zobowiązaniowego pod względem treści i przedmiotu.

Podstawę materialno – prawną żądania powoda stanowi art. 805 k.c. przy uwzględnieniu oczywiście art. 509 § 1 i 2 k.c. Zgodnie z art. 805 k.c. przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Świadczenie zakładu ubezpieczeń przy ubezpieczeniu majątkowym polega zaś, stosownie do § 2 cytowanego artykułu, w szczególności na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku. Z art. 805 § 1 k.c. wynika obowiązek zakładu ubezpieczeń zapłaty ubezpieczającemu odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku, ale jego aktualizacja następuje dopiero wówczas, gdy ubezpieczający udowodni, że zaistniał wypadek przewidziany umową ubezpieczenia, powstała szkoda w wykazywanej przez niego wysokości oraz istnienie związku przyczynowego pomiędzy tymi zdarzeniami (postanowienie Sądu Najwyższego z 22 lipca 2005 r. III CZP 49/05).

Sposób ustalania wysokości świadczenia oraz wypłaty odszkodowania regulowany był w Ogólnych Warunkach Ubezpieczeń Komunikacyjnych ustalonych Uchwałą nr UZ/374/2013, które mają zastosowanie do umów ubezpieczenia, w których okres ubezpieczenia rozpoczyna się po dniu 31 marca 2014 roku. Pozwany, uzasadniając ustalenie wysokości odszkodowania, powoływał się na treść § 19 ust. 5 pkt 2 OWU AC podnosząc ponadto, iż stawki za roboczogodzinę zastosowane przez warsztat, w którym dokonano naprawy pojazdu, są zawyżone i przekraczają wysokość średniej stawki w miejscu naprawy pojazdu.

Podkreślić należy, że w przypadku umów ubezpieczenia majątkowego autocasco o sposobie kalkulacji odszkodowania ubezpieczeniowego – między innymi o sposobie ustalania stawki za roboczogodzinę, kształtującej koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed wypadku - w pierwszej kolejności przesądzać będą postanowienia umowne zawarte w OWU AC. Strony dobrowolnego ubezpieczenia majątkowego mogą ustalić umownie sposób kalkulacji świadczenia odszkodowawczego, które – zgodnie z takimi ustaleniami – może nie pokrywać całości uszczerbku majątkowego ubezpieczonego. Uzgodnienie stawki za roboczogodzinę także jest poddane woli stron.

Co do wysokości stawek zastosowanych przez powoda, to Sąd badał w jakich granicach pozwany w świetle obowiązujących w niniejszej sprawie OWU AC miał prawo je weryfikować. Niewątpliwie podstawowym źródłem zobowiązania ubezpieczyciela jest umowa ubezpieczenia AC, której integralną częścią są ogólne warunki ubezpieczenia, a te w niniejszym przypadku upoważniają zakład ubezpieczeń do weryfikacji kosztów naprawy „do stawki za roboczogodzinę ustaloną przez (...) w oparciu o średnie ceny usług stosowane przez warsztaty porównywalnej kategorii co warsztaty wykonujące naprawę, działającego na terenie miejsca naprawy pojazdu” (§ 19 ust. 5 pkt 2 OWU).

W ocenie Sądu, wbrew twierdzeniom powoda, przedmiotowe ogólne warunki ubezpieczenia spełniają kryterium obiektywnego miernika weryfikacji i pozwalają na precyzyjne ustalenie maksymalnej kwoty ubezpieczenia, a w szczególności na ustalenie średniej stawki za roboczogodzinę. Zdaniem Sądu określona w OWU wysokość stawki za roboczogodzinę jest jasna i precyzyjna, co zresztą potwierdził w swojej opinii biegły sądowy A. M., który wskazał, iż na terenie B. w dacie szkody średnie stawki za roboczogodzinę w autoryzowanych warsztatach naprawczych, czyli w warsztatach takiej samej kategorii, w której poszkodowana dokonała naprawy wynosiły 141 zł za roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych oraz 143 zł netto prac lakierniczych. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż powyższe postanowienie OWU upoważniało pozwanego do ustalenia odszkodowania w wysokości średniej stawki za

roboczogodzinę, którą należało obliczyć w taki sposób jak wykonał to biegły sądowy. Należało bowiem ustalić stawki za prace blacharsko – lakiernicze w (...) na terenie B., gdyż w takim warsztacie uszkodzona dokonywała naprawy, a następnie podzielić sumę tych stawek przez ilość warsztatów wziętych pod uwagę, co też wykonał biegły. Nie ulega przy tym wątpliwości, iż stawka za roboczogodzinę zastosowana przez (...) sp. zo.o. tj. warsztat, gdzie naprawę wykonywała uszkodzona, w wysokości 170 zł jest stawką rynkową, ale najwyższą na terenie miasta B., co również potwierdził w swojej opinii biegły sądowy. Poza (...) stawkę taką stosował jeszcze tylko jeden autoryzowany serwis. Nie stanowi ona zatem średniej stawki za roboczogodzinę.

Mając powyższe na uwadze, zdaniem Sądu zweryfikowanie przez pozwanego stawki za roboczogodzinę prac blacharsko – lakierniczych do poziomu 140 zł netto było zasadne i zgodne z postanowieniami umownymi łączącymi uszkodzoną z pozwanym, w tym w szczególności z § 19 ust. 5 pkt 2 OWU.

W ocenie Sądu, w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, pozwany zakwestionował skutecznie, że stawki zastosowane przy naprawie przedmiotowego pojazdu, tj. w wysokości 170 zł za roboczogodzinę usług blacharsko-mechanicznych i lakierniczych mieszczą się w granicach średnich stawek stosowanych na rynku lokalnym w okresie naprawy przedmiotowego pojazdu. Z uwagi bowiem na postanowienia § 19 ust. 5 pkt 2 OWU wyznacznikiem dla ustalenia wysokości kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu są stawki średnie obowiązujące w warsztatach danej kategorii i na terenie, gdzie naprawa miała miejsce.

W świetle opinii biegłego sądowego A. M. należało uznać, iż stawka zastosowana przy naprawie przedmiotowego pojazdu w wysokości 170 zł jest zawyżona i nie mieści się w granicach stawki stosowanej na lokalnym rynku. Przy tym jak wynika z opinii biegłego, stawki za roboczogodzinę w wysokości 130- 140 zł/rbh są stawkami najczęściej występujące na rynku lokalnym. I choć przyjęta przez (...) stawka również jest „stawką lokalną” (zakład działa na terenie B.), to jednakże wyznacza górną granicę na rynku lokalnym, zatem zasadne było zastosowanie stawki średniej.

Niezależnie od powyższego, powód wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c. nie udowodnił, iż wysokość odszkodowania w związku ze zdarzeniem z dnia 12 marca 2015 roku w pojeździe B. ustalona na podstawie postanowień umownych, w tym OWU jest w wysokości 8834,92 zł i tym samym przewyższa przyznane odszkodowanie.

Mając powyższe na uwadze należy wskazać, iż powód nie udowodnił, iż szkoda w pojeździe uszkodzonych ustalona na podstawie wiążących postanowień umownych była wyższa niż wypłacone odszkodowanie w wysokości 8555,72 zł, a tym samym, nie udowodnił, że jedna roboczogodzina w wysokości 170 zł nie była zawyżona w świetle postanowień umownych.

Mając powyższe na uwadze, Sąd oddalił powództwo na podstawie regulacji zawartych w art. 805 § 1 k.c. w zw. z § 19 ust. 5 pkt 2 powołanych OWU, stosowanych a contrario.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 99 k.p.c. stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. W myśl tej zasady strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W niniejszej sprawie koszty poniesione przez pozwanego wyniosły łącznie 437,36 zł. W powyższej kwocie mieściła się kwota 17,00 zł stanowiąca opłatę skarbową od pełnomocnictwa, kwota 60,00 zł stanowiącą wynagrodzenia pełnomocnika ustalone na podstawie § 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państw kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu oraz kwota 360,36 zł tytułem zaliczki na poczet opinii biegłego.

Ponadto w punkcie III wyroku Sąd na podstawie art. 84 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazał zwrócić pozwanemu ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Bydgoszcz kwotę 239,64 zł tytułem nadpłaconej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego.

SSR Sylwia Roszak